

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ТУЖИЛАШТВО ЗА
РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ бр. 4/10
27.09.2012.године
Београд
Устаничка 29

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
- Одељење за ратне злочине -

Београд

на основу члана 43 став 2 тачка 5. и члана 410 ЗКП, оптужнице: **КТРЗ бр.4/10** од 10.09.2010.године, против Миладиновић Топлице и других, **КТРЗ-4/10** од 01.04.2011.године против ОБРАДОВИЋ ЗОРАНА, **КТРЗ-4/10** од 27.04.2011.године против МИЛОЈКА НИКОЛИЋ, **КТРЗ-9/11** од 31.05.2011.године против РАНКА МОМИЋА и **КТРЗ бр.19/11** од 07.11.2011.године против МИШИЋ СЕНИШЕ, у односу на све оптужене, изузев Миладиновић Топлице и Цветковић Звономира, у односу на које оптужница од 10.09.2010.године остаје непромењена, па остајући при истој правној квалификацији која је означена у свим оптужницама да су сви оптужени као саизвршиоци извршили кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142. став 1, у вези чл. 22 КЗЈ, **ПРОШИРУЈЕМ** за нове радње и догађаје, како следи

дана 01.04. и 14.05.1999.године, на подручју општине Пећ, делујући заједно и истовремено, наоружани личним пешадијским наоружањем, заједно са за сада неидентификованим припадницима 177. Војно-територијалног одреда Пећ (ВТО), улазили у села Љубенић, Пављан и Захач, пуцајући изнад глава или испред ногу на цивиле- становнике села, који би им се нашли на путу, претресали породичне куће и сво становништво које би у кући затекли истерали из кућа, пуцајући и претећи да ће их све побити, те тако натерали да се окупе на једно или више места у селу, где су држећи их на нишану, од њих отимали новац, златан накит, личне драгоцености, лична документа која су уништавали, од цивила одузимали моторна возила, тукли поједине цивиле, издвајајући их из групе окупљених, потом противзаконито и самовољно уништавали цивилну имовину, подметањем пожара палећи породичне куће и економске објекте, у селима, стварајући на овај начин атмосферу страха и притисака и терора,

а потом вршили тријаж цивилног становништва, одвајајући војно способне мушкарце, док су према преосталом становништву - женама, деци и старцима, примењивали мере застрашивања и терора, сви заједно предузимали акције и радње расељавања становништва, које су оружјем приморали да напусти место свог пребивалиштва, пешке или у формираним тракторским колонама, утоварени на приколице, и преселе се у Републику Албанију, из разлога који су у вези са сукобом и на крају према издвојеним и задржаним мушкарцима вршили убиства,

па су тако :

1. Оптужени Поповић Срећко, Мишић Синиша, Момић Ранко, Кастратовић Славиша, Обрадовић Зоран, Николић Милојко, Богићевић Бобан, и Булатовић Дејан против кога је подигнута оптужница КТО бр.5/12

на дан 01.04.1999.године, у јутарњим часовима, ушли у село Љубенић из правца гробља и правца главног пута, претресали породичне куће и цивилно становништво, оружјем приморали да изађе из својих кућа, пуцајући им испред ногу или изнад глава, усмеравали кретање цивилног становништва, према центру села, где је пок. Минић Небојша принудно извршио тријаж становништва, одвајајући војно способне мушкарце, које је приморао да се окупе поред зида дворишта куће Мухамет Шошија, у близини џамије, издвојивши око 60 цивила, које су **оптужени : Поповић Срећко, Кастратовић Славиша, Обрадовић Зоран, Богићевић Бобан, Мишић Синиша, Момић Ранко, Николић Милојко и Булатовић Дејан**, са оружјем на готовс, натерали да стану уза зид и држали на нишану, пазећи да неко од одвојених мушкараца не пружи отпор или не побегне,

док су преосталом становништву - женама, деци и старцима, наредили да пешке напусте село, а када су то ови одбили, сви заједно и истовремено отворили ватру из свог оружја и испаљујући рафале изнад њихових глава, вичући и псујући их и претећи да ће их ликвидирати, натерали их да крену из села улицом од џамије која води до главног регионалног пута Пећ-Дечани, дуж које су били распоређени остали припадници 177. ВТО Пећ, који су их, са оружјем на готовс и повремено испаљујући рафале у њиховом правцу, принудили да напусте село и крену пут Албаније,

па када је пок.Минић Небојша, из групе окупљених мушкараца лишио живота **Адема Харадинаја и Бушати Уку**, после краће расправе са њима,

опт.**Николић Милојко**, опт.**Момић Ранко** и Булатовић Дејан, извршили стрељање издвојеног мушког становништва рафално испаљујући пројектиле из својих аутоматских пушака у њих, , односно Булатовић из свог пушкомитраљеза, услед чега су оштећени задобили прострелне ране због којих је већина одмах преминула,

а како су поједини цивили били рањени, опт. **Николић Милојко** зашао међу њих, газећи по телима погинулих и преживелих, па би аутоматском пушком рафалном или

појединачном паљбом испаливао пројектиле у главу и тело преживелих, оверавајући их, вичући „Ох, још копрцаш Балија!“, „Па зар и ти Алија?!“,

којом приликом су лишили живота најмање 43. цивила, и то:

	Име:		Име оца:	Датум рођења:	Место рођења:
1	ШОШИ ГАНИ	SHOSHI GANI			
2	АВДУЛАХАЈ ГЕЗИМ	AVDULLAH AJ GEZIM			
3	АЛИМЕХАЈ ХАЏИ	ALIMEHAJ HAXHI			
4	АЛИМЕХАЈ ШАБАН	ALIMEHAJ SHABAN			
5	ТАХИРАЈ АРИФ	TAHIRAJ ARIF			
6	ЛОКАЈ ИЛИР	LOKAJ ILIR			
7	РУСТЕМАЈ САЛИ	RUSTEMAJ SALI			
8	ХАМЗАЈ РАМИЗ	HAMZAJ RAMIZ			
9	ХУСКАЈ ФЕХИМ	HUSKAJ FEHIM			
10	УКШИНАЈ РУЖДИ	UKSHINAJ RUZHDI			
11	РЕЏАЈ РЕЏЕ	REXHAJ REXHE			
12	АВДУЛАХАЈ РАМЕ	AVDULLAH AJ RAME			
13	БУШАТИ БАЈРАМ	BUSHATI BAJRAM			
14	АЛИМЕХАЈ ФАДИЛ	ALIMEHAJ FADIL			
15	АЛИМЕХАЈ ШАБАН	ALIMEHAJ SHABAN			
16	АЛИМЕХАЈ ХАЗИР	ALIMEHAJ HAZIR			
17	АЛИМЕХАЈ РУСТЕМ	ALIMEHAJ RUSTEM			
18	БОБИ БАЈРАМ	BOBI BAJRAM			
19	БОБИ БЕКЕ	BOBI BEKE			
20	БОБИ МУХАРЕМ	BOBI MUHAREM			
21	БУШАТИ АДЕМ	BUSHATI ADEM			
22	БУШАТИ СМАЈЛ	BUSHATI SMAJL			
23	БУШАТИ УКЕ	BUSHATI UKE			
24	ХАМЗАЈ СЕЛИМ	HAMZAJ SELIM			
25	ХАМЗАЈ ЈАШАР	HAMZAJ JASHAR			
26	ХАМЗАЈ ЏАВИТ	HAMZAJ XHAVIT			
27	ХАРАДИНАЈ АДЕМ	HARADINAJ ADEM			
28	ХУСКАЈ ХАРАДИН	HUSKAJ HARADIN			

29	ХУСКАЈ ТАФИЛ	HUSKAJ TAFIL			
30	ХУСКАЈ ОСМАН	HUSKAJ OSMAN			
31	ХУСКАЈ НАИМ	HUSKAJ NAIM			
32	ХУСКАЈ НЕКЕ	HUSKAJ NEKE			
33	ХУСКАЈ РАМЕ	HUSKAJ RAME			
34	ХУСКАЈ СМАЈЛ	HUSKAJ SMAJL			
35	ЈАХМУРАТАЈ МУСА	JAHMURATAJ MUSA			
36	ЈАХМУРАТАЈ СМАЈЛ	JAHMURATAJ SMAJL			
37	ЈАХМУРАТАЈ КАДРИ	JAHMURATAJ KADRI			
38	МОРИНА ЦУН	MORINA CUN			
39	МОРИНА РИЗА	MORINA RIZA			
40	ШОШИ СЕФЕР	SHOSHI SEFER			
41	СИЛАЈ СЕЛАИМ	SYLAJ SELAIM			
42	УКАЈ РУСТЕМ	UKAJ RUSTEM			
43	УКШИНАЈ РАМЕ	UKSHINAJ RAME			
44	АЛИМЕХАЈБАЈРАМ	ALIMEHAJ BAJRAM			
45	ХУСКАЈ МЕТУШ	HUSKAJ METUSH			

док је дванаест лица задобило тешке телесне повреде у виду прострелина тела, и то оштећени: АВДУЛАХАЈ Јусуф /AVDULLAHAJ Jusuf/, АЉИМЕХАЈ Маџун /ALJIMEHAJ Maxhun/, ЈАХМУРАТАЈ Садик /JAHMURATAJ Sadik/, ХУСКАЈ Бесим /HUSKAJ Besim/, АЛИЧКАЈ Шевдет /ALIQKAJ Shevdet/, БЕРИША Садик /BERISHA Sadik/, ШЕФЋЕТ Боби /SHEVQET Bobi/, БУШАТИ Гани /BUSHATI Gani/, БУШАТИ Ибеп /BUSHATI Ibepe/, ЈАХМУРАТАЈ Шабан /JAHMURATAJ Shaban/, ШАЉА Вјолца /SHALA Vjolca/, УКШИНАЈ Демуш /UKSHINAJ Demush/, који су задобили тешке телесне повреде у виду прострелина тела и удова,

претходно отимали новац од цивилног становништва, док су пожаром уништили укупно једанаест /11/ кућа и то породичне куће Дреша Беџира, Никчи Рама, Никчи Шерифа, Никчи Алија, Никчи Хаџија, Гаши Ризе, Гаши Бајрама, Гаши Адема, Гаши Ђавита, Салмонај Фатмира и Салмонај Зеџира;

2. Оптужени: Поповић Срећко, Мишић Сениша, Момчић Ранко, Сокић Абдулах, Кастратовић Славиша, Обрадовић Зоран, Николић Милојко, Божићевић Бобан, као припадници вода „Шакали“ у 177. ВТО, којима су се придружили Брновић Радослав, Корићанин Видоје као припадници полиције, те Корићанин Вељко као припадник Територијалне одбране и друга за сада неидентификована лица као припадници ТО,

дана 14. маја 1999.године, по завршеном нападу на село Ћушка,

2.1. наоружани личним пешадијским наоружањем, у распоређени у две колоне прошли кроз село Пављан,

где су :

- **опт.Мишић Синиша и опт.Николић Милојко**

у кући породице Никчи стрељањем, испаљујући рафално пројектиле у виталне делове тела, лишили живота Никчи Весела, Никчи Џејарану и Никчи Хатице а затим кућу са посмртним остацима запалили а **опт. Срећко Поповић** запалио шталу породице Никчи,

- **опт.Николић Милојко, опт.Поповић Срећко** и за сада неидентификовани припадници 177. ВТО Пећ и Територијалне одбране (ТО),

на улици пресрели тринаестогодишњу Ганимете Никчи и извесну малолетну Аријете, од којих су одузели 200 америчких долара и дозволу за ношење оружја која је припадала Ганиметином оцу, те их најпре испитивали *где се налазе мушки чланови њихових породица и да ли су припадници ОВК*, а потом приморали да уђу у кућу извесног „Џуфе“, која се налазила у близини куће Весела Никчија, где су их терали да траже сакривено оружје, претили да ће силовати Ганимете Никчи, ударали Ајете, која је вриштала по глави и врату, док је опт.Николић Милојко тукао Ганимете Никчи по глави и телу, а опт.Поповић Срећко пуцао из свог ватреног оружја у њеном правцу, па су запалили завесе, покушавајући да подметањем пожара кућу запале, оставили оштећене у кући и закључали улазна врата,

- **за сада неидентификовани починиоци** приморали Гаши Зимера да уђе у кућу Гаши Нимона где су га пуцајући из ватреног оружја лишили живота, након чега су кућу са посмртним остацима запалили

- **оптужени: Николић Милојко, Момић Ранко, Поповић Срећко и Корићанин Видоје**, заједно са другим припадницима 177. ВТО Пећ и ТО,

ушли у двориште Агима Селманаја у ком је било најмање шездесет становника и речима *„Дајте паре, злато, све што имате, иначе ћете сви бити побијени!“*, па држећи их на нишану оружјем и пуцајући испред ногу окупљних цивила, исте приморали да предају личне исправе, новац и драгоцености, а затим наредили [REDACTED] Фидану Селманају да покупи сав новац, злато и лична документа и преда им, што је овај и учинио,

- **оптужени: Срећко Поповић и Корићанин Видоје**, заједно са другим припадницима 177. ВТО Пећ и ТО,

вршили тријаж окупљеног становништва и издвојили шезд војноспособних мушкараца Агима Саљманаја /AGIM SELMANAJ/, који је са рукама подигнутим у вис запомагао: *“Молим вас, преклињем вас!“*, због чега су га ударали кундаком пушке по телу, Шабана Кељмендија /SHABAN KELMENDI/, Хаџи Дрешаја /HAXHI DRESHAJ/, Нимона Гашија /NIMON GASHI/, Муге Љуљаја /MUQE LULAJ/и Зенуна Шаљу /ZENUN SHALA/, које су по наредби Поповић Срећка спровели до куће Гаши Зимера, приморали их да уђу у кућу, где су их лишили живота, испаљујући пројектиле из свог наоружања, након чега су кућу запалили, заједно са посмртним остацима стрељаних цивила,

- **опт. Кастратовић Славиша**

групи цивила, коју је сусрео и у којој се налазила Илфете Хацијај, коју је познавао, наредио да напусти село, испаливши рафал из своје АП, изнад њихових глава и говорећи им да сви морају да беже из села и да сада имају наређење да пљачкају, спаљују и убијају све што виде, након чега је ова група напустила село и кренула пут Гораждевца,

- за сада неидентификовани припадници 177. ВТО и ТО који су остали у дворишту, приморали преостало становништво да из Агимоваг дворишта, напусти село и своје куће и крене пут Албаније, што су ови и учинили, изашли на главни пут, где их је сачекао опт. Брновић Радослав наредио им и усмерио да крену у правцу Пећи, за Албанију,

те су подметањем пожара палећи породичне куће и економске објекте, пожаром уништили најмање пет породичних кућа: Гаши Зимера, Никчи Весела, Никчи Салија, Гаши Халита, а целокупно становништво села Пављан протерали из села,

2.2. у селу Захач

из три правца: из села Пављан, са друге стране асфалтног пута Пећ-Приштина и од стране шуме код реке Бистрице, заједно и истовремено, ушли у село, тако што су пуцали из аутоматских пушака, претресали породичне куће и цивилно становништво, које би затекли на улици или у својим кућама, те су, претњом да ће их убити, пуцајући им испред ногу или изнад глава, приморали да изађе из својих кућа, натерали их да се окупи у центру села, где су их раздвојили у 2 групе, једну натерали да уђе у двориште куће Ахмета Мехметија, а другу, већу групу, у центру села, недалеко од српског гробља, па су тако:

опт. **Николић Милојко**, заједно са Булатовић Дејаном против је подигнута оптужница КТО бр.5/12

у дворишту куће **Садрија Раме**, под претњом оружјем окупио чланове породице Рама и то Аљи Раму, Исуфа Раму, Садри Раму, Ваљдета Раму, [REDACTED] Фатона Раму, Бајрама Раму са супругом и децом, као и Шабана Незирија и чланове његове породице, где је од присутних одузео новац и злато, а од Садрија Раме отео 2.000 ДМ, као и лична документа од присутних, која је потом запалио, а затим извршио претрес куће Садрија Раме те исту подметањем пожара запалио,

наредио оштећенима Садри Рами, Ветону Рами, Ваљдету Рами и Бајраму Рами да пређу у двориште куће **Санија Уке**, где им је наредио да уђу у шталу, постројио их, а затим од оштећеног Бајрама Раме одузео злато, потом га ударио кундаком пушке и пустио да оде, а затим рафално пуцајући из аутоматске пушке лишио живота *Садри Раму, Ветона Раму и Ваљдета Раму*, након чега је подметањем пожара шталу у којој су била тела оштећених запалио,

приморао Шабана Незирија и Санија Уку да оду до куће **Шабана Незирија**, где је од Шабанове мајке одузео укупно 200 ДМ, а потом приморао оштећеног Шабана Незирија да уђе у своју кућу, где га је пуцајући из аутоматског оружја лишио живота ;

- **сви заједно**, подељени у две групе, опколили становништво, скупљено у дворишту Азема Мехметија, и поред гробља, држећи их све окупљене на нишану и пазећи да неко не пружи отпор или не побегне, којом приликом би

- **Вељко Корићанин**, заједно са другим припадницима ТО и 177. ВТО Пећ, стајао поред групе цивила окупљених код куће Азема Мехметија, наоружан, и у маскирној униформи, пазећи да неко од окупљених не побегне, за време док су за сада неидентификовани припадници 177. ВТО Пећ и ТО, од окупљених грађана отимали новац, злато, сатове и друге драгоцености, лична документа, која су уништавали, претећи да ће их све убити, жене скинути до голе коже, издвајали поједине цивиле из групе, према којима су вршили насиље, ударајући их кундацима по глави и телу, наносећи им повреде на очиглед присутних жене и деце, па би тако тукли Никчи Алија, Маља Кастратија и Браха Абдулу, који је преминуо од последица батинања

па су тако отели од Азема Мехмети 600 ДМ, а од његовог зета 300 ДМ, Рамуша Рама новац и златан накит у вредности од 3.000 ДМ. Шабани Незира и Садри Рама 2.000 ДМ, Рама Раме и чланова његове породице 1.500 ДМ, златан накит, укупне вредности од 4.000-5.000 ДМ, Хајрула Хисенија 3-4 златна прстена и готов новац 4.000-5.000 ДМ, Зуле Добра златан накит у вредности од 2.000 ДМ и новац у износу од 200 ДМ, од групе цивила укупно 7.000 ДМ,

- **опт. Богичевић Бобан**, заједно са пок Минићем одузео возило марке БМВ 850, које је одвезао у Пећ, код Минићеве супруге, по завршеној „акцији“ а **опт. Момић Ранко** моторно возило марке „Ауди 100“, док су други припадници 177.ВТО отели око тридесет моторних возила

подметањем пожара уништили најмање четири куће и то: кућу Незира Кастратија, Зиле Добра, Садри Раме кућу и шталу Сани Уке,

а када је пок.Минић издао наредбу да се сви окупљени цивили организују, довезу тракторе и у колони напусте село и крену пут Албаније говорећи : „Ко је убијен, убијен је, а ко је преживео, преживео је!“

-**опт. Брновић Радослав**

окупљеном цивилном становништву у центру села наредио да крену и да му сви предају лична документа говорећи им : *”Морате да кренете за Албанију, тамо вам документи неће требати”*, што су ови и учинили и предали му своја документа, након чега им је наредио да у формираној колони да пођу за њим и да прате његово службено полицијско возило, кренувши сви тако пут Пећи, праћени од стране свих окривљених до излаза на главни пут, до ауто-сервиса „Кући“, где је зауставио колону тако их држао док је :

-**опт. Корићанин Вељко**, заједно са још двојицом НН припадника јединице „Шакали“,

вршио тријаж цивила из колоне, издвојивши из колоне осамнаест /18/ војноспособних мушкараца, које је постројио уз зид ауто сервиса, и држао на нишану, пазећи да неко не побегне, након чега је

-опт. **Брновић Радослав** преосталим цивилима у колони наредио да крену даље пут Пећи, за Албанију, што су ови и учинили,

- док су НН припадници 177. ВТО Пећ, издвојене цивиле оружјем приморали да уђу у канал за уље унутар ауто-сервиса „Кући“, где су их, држали тако на нишану и пазили да неко не побегне, све док није дошао за сада НН припадник Јединице и извршио стрељање издвојених цивила.

На овај начин сви оптужени су према цивилном становништву албанске националности вршили убиства, расељавање становништва у селима Љубенић, Пављан и Захач, примењујући мере застрашивања и терора са циљем да се оно трајно напусти своје домове, села, и пресели у Републику Албанију,

те су на овај начин као припадници једне оружане стране у кршили правила међународног права, предвиђена одредбама члана 3. став 1 тачка 1.а). и члана 33 и 49. Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (Четврте женевске конвенције), те одредбама чланова 51, 52, и 85 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.августа 1949. године о заштити жртава међународних оружаных сукоба (Протокол I).

Сада **предлажем** да се у својству сведока испитају :

на околности догађају у селу Љубенићу Амруш Укшинај, Мађун Алимехај, Исуф Авдулахај, Бесим Хускај, Мифтар Укшинај, Садик Бериша, Гани Бушати, Садик Јахмуратај – сви из села Љубенић, општина Пећ, Албан Реџај из места Дечани, општина Пећ, Џевдет Аљичкај из места Ирзнић, све на АП Косово и Метохија;

на околности догађаја у секу Пављан : Илфете Хацијај, Халит Гаши, Ђељоне Гаши, из села Пављан, општина Пећ

на околности догађаја у селу Захач: Љаурета Рама, Сани Ука, Рашит Ђока и Бајрам Рама, Аљи Рама, Исуф Рама - сви из села Захач, општина Пећ;

У смислу члана 411. ЗКП, у случају да веће прихвати проширење оптужнице, предложићу допуну доказног поступка у односу на оне чињенице које проширена оптужница садржи, а које у ранијем току поступка нису биле предмет доказивања извошењем нових доказа.

Напомињем да су докази везани за ово проширење, изјаве сведока и писмена документација приложени су уз Оптужницу против Булатовић Дејана КТО бр.5/12.

Образложење

У току главног претреса у предмету који се води пред Одељењем за ратне злочине Вишег суда у Београду, К.По2.бр.48/2010, против оптужених Миладиновић Топлице и других, због кривичног дела ратни злочине против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗЈ, које је извршено у селу Ћушка на дан 14.05.1999. године, извођењем доказа на главном претресу дошло се и до података и доказа да су исти окривљени истог дана починили исто радње које имају обележја истог кривичног дела, али на другим локацијама, у селу Пављан и у селу Захач. Већина окривљених се у свом слободном излагању приликом саслушања и изјашњава по оптужници за Ћушку освртала и помињала своје учешће или учешће других окривљених у радњама по завршеном злочину у Ћушкој у том смислу да су наставили акцију даље у селима Пављан и Захач, и сведок Рашковић Зоран је детаљно у свом сведочењу које је трајало шест дана изјашњавао и на околности извођења акција, које су извршене по напуштању Ћушке, у селима Пављан и Захач, чак детаљно опредљујући радње појединих окривљених и у ови, селима, па и у селу Љубенић.

Готово сви сведоци албанци износили су тврдње да су окривљени из села Ћушке наставили свој поход према селима до Захача и у самом Захачу. Неки од њих чули су пуцњаву и видели дим запаљених кућа из правцу тих села Пављана и Захача.

Истовремено, после потврђивања оптужнице у овом предмету, Тужилаштво за ратне злочине прикупљало је доказе и податке који се тичу разјашњења радњи које су оптужени предузимали и у овим и другим селима.

Прикупљајући ове доказе, дошло се до сазнања да су окривљени у предмету „Ћушка“, осим окривљених Корићанин Видоја и Вељка и окривљеног Брновић Радослава, делујући у оквиру јединице којој су припадали, извршили и радње које имају обележја кривичног дела за које им се сада суди, али на дан 01. априла 1999. године, у селу Љубенић.

Тако је прибављено 35 изјава сведока по основу одредби тада важећег Закона о кривичном поступку члана 504ђ ЗКП од којих ћу поменути изјаве Азема Мехметија, Рама Раме, Хајруле Хисенија, Незира Кастратија и Зорана Рашковића.

По ступању на снагу новог Закона о кривичном поступку ТРЗ донео две Наредбе о спровођењу истраге против непознатог извршиоца КТНИ бр.2/12 и КТНИ бр.5/12, по основу ових наредби и на основу сагласности судије за претходни поступак саслушао сам сведоке Амруша Укшинаја Бесима Хускаја Садика Јахмуратаја Албана Реџаја. Алџија Никчија, Иљфете Хацијај, Љаурете Рамеод, Рамуша Раме, Ђејлоне Гаши, Санија Уке, Рашита Ђоке. и Ганимете Никчи.

Међу сведоцима нема спора о томе по ком сценарију су се одвијали догађаји у селима Љубенић, Ћушка, Пављан и Захач, у време представљено у оптужници. У свим селима припадници 177 Одред ВТО Пећ, су наоружани упадали у села, пуцајући из

својих оружја у ваздух или испред цивилног становништва, које су, најпре истарали из својих кућа, оружијем их приморали да се окупе, на једном или више места у селу, где су вршили тријаж становништва, при којем је одвајано мушко становништво, обично војноспособно, а преостало становништво: жене, децу и старије становништво, претњом оружијем приморали да пешке или на тракторским приколицама напусте села и крену пут Албаније. Истовремено су припадници ове војне формације, плачкали становништво, отимали златан накит, новац, моторна возила, и лична документа, која су уништавали, претили цивилма да ће их убити, тукли цивиле одрасле и децу, у присуству њихових родитеља, и испаљујући рафале из својих аутоматских пушака и на крају лишавали живота издвојене мушкарце стрељајући их.

По овом сценарију протерано је сво становништво из села Љубенић, Ћушка Пављан и Захач.

Највећи допринос у идентификацији починилаца, овде оптужених и кокретизацији њихових рањи дао је сведок Рашковић Зоран, међутим, оптужница није базирана само на његовом исказу. Његово казивање поткрепљују многи сведоци Албанци, чије сам исказе прикупио било сам било преко Тужилоца ЕУЛЕКС-а. препознали су овде окривљене или по показаним фотографијама из доба ратних дешавања на којима су ликови окривљених или по томешто су од раније познавали окривљене, своје бивше суседе. Постоје извештаји о обављеним радњама препознавања које можемо на претресу прочитати.

Из Записника о ексхумацији и обдукцији Вишег суда у Београду Кри 1268/01 за: Морина Авдила, Хускај Селмона, Јахмуратај Садика, Хамзај Садика, Локај Сокола, Алимехај Мустафе, Хускај Шабана, Хускај Садика, Боби Реце, Укшинај Бинака, Бушати Салија и Укшинај Ћерима, утврђује се да су ова лица у селу Љубенић убијени из ватреног оружја, на дан 01.априла 1999.године, а њихови посмртни остаци пренети и похрањени у Батајници, да би касније били ексхумирани и предати родбини. У селу Љубенић лишено је још најмање 31 лице према списку који сам скоро добио од ЕУЛЕКС Тужалаштва са АП КиМ.

Најмање 23 лица лишено је живота у селу Захач, међу њима Садри Рама, Ветона Рама, Валдета Рама, Шабан Незири док је у селу Пављан истог дана 14.маја, на дан светог Јеремије, лишено живота 10 цивила, што произилази из изјава сведока и садржине Записника о ексхумацији и обдукцији и Извештаха ЕУЛЕКС-а.

Дела и пропусти који се овом оптужницом стављају на терет оптуженима, као припадницима 177 Одред ВТО Пећ, Војске Југославије, почињени су у оквиру оружаног сукоба, па су, због ове чињенице оптужени, као припадници стране у сукобу, били у обавези да поштују одредбе Женевских конвенција и да им обезбеди поштовање у свакој прилици.

Свака од жртава конкретних злочина била је ненаоружан цивил, припадник албанске националности и та чињеница, као дискриминаторска, била је повод њиховом убијању, застрашивању, уништавање њихове приватне непокретне имовине и возила, отимању личних докумената, новца и других драгоцености, те на крају и протеривању.

У члану 147 Женејске конвенције IV се забрањује уништавање и присвајање имовине широких размера које није оправдано војним потребама, које се врши на противправан и самовољан начин. Цивилни објекти су заштићени члановима 51 и 52 Допунског протокола I уз Женејске конвенције.

Уништавајући паљењем домове цивилног становништва и економске објекте у мери у којој су то конкретно чинили, окривљени су, заједно са другим припадницима своје јединице, уништавали средства за живот цивилном становништву, које је углавном сеоско и као такво живи од свог рада бавећи се пољопривредом, и онемогућавали њихов повратак у село, стављајући им тако до знања да је расељавање трајног карактера, посебно код чињенице да су од оштећених на силу одузимања и лична документа, која су на лицу места уништавана.

Предузимајући радње отимања имовине цивилног становништва окривљени је прекршио више норми међународног хуманитарног права. Отимачина је експлицитно забрањена чланом 33 Женејске конвенције IV и чланом 4, тачка 2(г), Допунског протокола II.

Акти насиља и претње насиљем које су окривљени предузимали према цивилном становништву, упадајући у небрањена села пуцајући из оружја, са припадницима своје јединице, како се то описује у изреци оптужнице, заједно са радњама уништавања имовине, и радњама лишавања живота појединих цивила, имају квалитет ширења терора над цивилним становништвом, а терорисање цивилног становништва од стране бораца изричито забрањују одредбе члана 51. став 2 Допунског Протокола I.

Када се имају у виду последице свеукупног деловања окривљених и припадника њихове наоружане војне јединице, које се огледају у чињеници да је цивилно становништво села у околини Пећи, Ћушка, Пављан, Захач. Љубенић, напустило своје углавном спаљене домове, без личних докумената и новца, основано можемо закључити да све предузете радње имају квалитет радњи присилног расељавања цивилног становништва, које су изричито забрањене одредбама члана 49. Четврте Женејске конвенције, те члана 85 Допунског протокола I. Такве делатности представљају тешка кршења Четврте Женејске конвенције по основу члана 147, који се односи на члан 146.

Такође, заједнички члан 3. тачка 1. а. забрањује у свако доба и на сваком месту да се према према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, дакле, према цивилима врше убиства и представљају тешке повреде конвенција у смислу члана 147. Четврте Женејске конвенције.

Кршећи правила међународног права за време рата, окривљени су предузимали радње које, обзиром на конкретне последице, имају сва битна обележја кривичног дела за које се оптужују.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Драгољуб Станковић